RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 104.420 van 6 maart 2002
in de zaak A. 117.619/XIV-8877.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat H. DE PONTHIERE
kantoor houdende te 8900 IEPER,
Lombaardstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 4 maart 2002 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 februari 2002 met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 6 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op de beschikking van 5 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE , die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST ;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoeker, die in zijn verzoekschrift verklaart de Oekraïense nationaliteit te bezitten, op grond van het bevel van de minister van Binnenlands Zaken van 28 november 2001 om het grondgebied van het Rijk te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en tot vrijheidsberoving, van zijn vrijheid is beroofd; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing is verworpen bij ‘s Raads arrest nr. 101.852 van 14 december 2001; dat verzoeker een tweede asielaanvraag indient; dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 26 februari 2002 weigert tot in overwegingname van de vluchtelingenverklaring met bevel om het grondgebied te verlaten; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2. Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat de Raad van State niet bevoegd is om uitspraak te doen over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging; dat er geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze exceptie alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

3.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende dat, wat de derde voorwaarde betreft, artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 3, tweede lid, 5/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift duidelijk en concreet dienen aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaan of dreigen te ondergaan, en dat met niet in het

verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

3.3. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot het moeilijk te herstellen nadeel, aanvoert wat volgt :

> "1. Wanneer de bestreden beslissing zou worden ten uitvoer gebracht, zou zulks betekenen dat de verzoekende partij naar Oekraïene zou worden uitgewezen,
>
> In dat geval is het duidelijk dat hij onmiddellijk zal worden opgesloten in een Oekraïense gevangenis, en, rekening houdend met de situatie in deze gevangenissen, is de kans zeer groot dat hij daar nooit levend uit komt.
>
> De medegedeelde stukken, o.m. de brief van zijn advocaat bevestigen dat hij bij terugkomst in zijn land onmiddellijk zal worden gearresteerd.
>
> Dit persoonlijke nadeel is niet herstelbaar.
>
> 2. In de huidige stand van het dossier kan niet worden besloten dat de gegevens, die door de verzoekende partij worden aangehaald ten einde haar asielprocedure te staven, onjuist zou zijn, terwijl de verzoekende partij het recht heeft krachtens art. 13 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en zelfs krachtens het art. 13 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten op effectieve rechtshulp en een gedwongen terugkeer naar Moldavië haar dit in feite onmogelijk zou maken";

3.4. Overwegende dat het betoog dat de verzoeker "onmiddellijk zal worden opgesloten in een Oekraïense gevangenis, en, rekening houdend met de situatie in deze gevangenissen, (...) de kans zeer groot (is) dat hij daar nooit levend uitkomt" niets meer is dan een blote bewering waarvan de verzoeker verzuimt enig begin van bewijs te leveren; dat bovendien de medegedeelde brieven van zijn advocaat, die respectievelijk het kopje "Verklaring" en "Mededeling" dragen, niet doen blijken dat verzoeker onmiddellijk na zijn terugkomst zal worden gearresteerd; dat ook het betoog van verzoeker dat de gedwongen terugkeer naar Moldavië in de feiten zijn recht op effectieve rechtshulp onmogelijk zou maken, niets meer is dan een blote bewering waarvan hij verzuimt om zelfs maar enig begin van bewijs te leveren; dat overigens uit het dossier niet blijkt dat verzoeker, die stelt de Oekraïense nationaliteit te bezitten, naar Moldavië gedwongen wordt terug te keren; dat de uiteenzetting van verzoekende partij geen concrete en precieze gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de derde van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op 6 maart tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**